

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्यार विनाशी शरीरसँग हुनु हुँदैन, एक विदेहीसँग प्यार गर, देहलाई देखेर पनि नदेख ।”

प्रश्न:- बुद्धिलाई स्वच्छ बनाउने पुरुषार्थ के हो ? स्वच्छ बुद्धिको निशानी के हो ?

उत्तर:- देही-अभिमानी बनेपछि नै बुद्धि स्वच्छ बन्छ । यस्तो देही-अभिमानी बच्चाहरू आफूलाई आत्मा सम्भेर एक बाबालाई प्यार गर्छन् । बाबाबाट नै सुन्छन् । तर जो मूर्ख (मूढमती) छन्, उनीहरूले देहलाई प्यार गर्छन्, देहलाई नै शृङ्गार गरिरहन्छन् ।

ओम् शान्ति । ओम् शान्ति कसले भन्यो र कसले सुन्यो ? अरू सतसङ्गहरूमा त जिज्ञासुले सुन्छन् । महात्मा वा गुरु आदिले सुनाउनुभयो, यस्तो भन्दछन्- यहाँ परमात्माले सुनाउनुभयो र आत्माले सुन्यो भनिन्छ । नयाँ कुरा हो नि । देही-अभिमानी बन्नुपर्छ । कोही यहाँ पनि देह-अभिमानी भएर बस्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई देही-अभिमानी भएर बस्नुपर्छ । म आत्मा यस शरीरमा विराजमान हुँ । शिवबाबाले हामीलाई सम्झाउनुहुन्छ, यो बुद्धिमा राम्ररी याद राख्नुपर्छ । तिमी आत्माको कनेक्शन छ परमात्मासँग । परमात्मा आउनु भएर यस शरीरद्वारा सुनाउनुहुन्छ, यी दलाल हुन् । तिमीलाई सम्झाउनेवाला उहाँ हुनुहुन्छ । यिनलाई पनि वर्सा उहाँले दिनुहुन्छ । त्यसैले बुद्धि उहाँतिर जानुपर्छ । सम्भ, पिताका ५-७ बच्चाहरू छन्, उनीहरूको बुद्धियोग पिता तर्फ रहन्छ नि किनकि पितासँग वर्सा मिल्नु छ । भाइसँग वर्सा मिल्दैन । वर्सा हमेसा पितासँग मिल्छ । आत्मालाई आत्मासँग वर्सा मिल्दैन । तिमीले जान्दछौ- आत्माको रूपमा हामी सबै भाइ-भाइ हौं । हामी सबै आत्माहरूको सम्बन्ध एक परमपिता परमात्मासँग छ । उहाँले भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर । म एकसँग नै प्रीत राख । रचनासँग नराख । देही-अभिमानी बन । म सिवाय अरू कोही देहधारीलाई याद गर्छौं भने यसलाई भनिन्छ देह-अभिमान । हुन त यी देहधारी तिम्रो सामुन्ने छन्, तर तिमी यिनलाई नदेख । बुद्धिमा याद उहाँको रहनुपर्छ । उनीहरूले त केवल भनिदिन्छन्, हामी भाइ-भाइ हौं । अहिले तिमी जान्दछौ- हामी आत्मा हौं, परमपिता परमात्माका सन्तान हौं । वर्सा परमात्मा बाबासँग मिल्छ । उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो लव म एकसँग हुनुपर्छ । म नै स्वयम् आएर तिमी आत्माहरूको आफूसँग विवाह गराउँछु । देहधारीको विवाह होइन । अरू जति पनि सम्बन्ध छन्, ती देहका, यहाँका सम्बन्ध हुन् । यस समय तिमीलाई देही-अभिमानी बन्नु छ । हामी आत्माहरूले बाबासँग सुन्छौं, बुद्धि बाबा तर्फ जानुपर्छ । बाबा यिनको छोउमा बसेर हामीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ । उहाँले शरीर सापटी (लोन) लिनुभएको छ । आत्माले यस शरीररूपी घरमा आएर पार्ट खेल्छ । मानौं उसले आफूलाई घरभित्र कैद (अन्डर-हाउस अरेस्ट) गरिदिन्छ- पार्ट खेल्नको लागि । हो त स्वतन्त्र । तर यसमा प्रवेश गरेर आफूलाई यस घरमा बन्द गरेर पार्ट खेल्छ । आत्मा नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, पार्ट खेल्छ । यस समय जो जति देही-अभिमानी रहन्छ, उसले उच्च पद पाउँछ । बाबाको शरीरमा तिम्रो थोरै पनि प्यार हुनु हुँदैन । यो शरीर त केही कामको छैन । म यस शरीरमा प्रवेश गर्छु, केवल तिमीलाई सम्झाउनको लागि । यो हो रावण राज्य, पराई देश । रावणलाई जलाउँछन्, तर बुझ्दैनन् । चित्र आदि जे पनि बनाउँछन्, उनलाई जान्दैनन् । बिल्कुल मूर्ख छन् । रावण राज्यमा सबै मूर्ख हुन्छन् । देह-अभिमान छ नि । तुच्छ बुद्धि बनेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- मूढमति जो हुन्छन्, उनले देहलाई याद गरिरहन्छन्, देहसँग प्यार राख्छन् । स्वच्छ बुद्धि जो हुन्छन्, उनले त आफूलाई आत्मा सम्भेर परमात्मालाई याद गरेर परमात्माबाट सुनिरहन्छन्, यसमा नै मेहनत छ । यो त बाबाको रथ हो । धेरैको यिनीसँग प्यार हुन्छ । जस्तै, हुसेनको घोडा, उसलाई कति सजाउँछन् । अब महिमा त हुसेनको छ नि । घोडाको छ छैन । अवश्य मनुष्य तनमा हुसेनको आत्मा आयो होला नि । तिनीहरूले यी कुरालाई बुझ्दैनन् । अहिले यसलाई भनिन्छ राजस्व अश्वमेध अविनाशी रुद्र ज्ञान यज्ञ । अश्व नाम सुनेर उनीहरूले फेरि घोडा सम्भेका छन्, उसलाई स्वाहा गर्छन् । यो सबै कहानी हुन् भक्तिमार्गका । अहिले तिमीलाई हसीन (सुन्दर) बनाउनेवाला मुसाफिर (यात्री) त उहाँ हुनुहुन्छ नि ।

अहिले तिमी जान्दछौ- हामी पहिले सुन्दर थियौं, फेरि श्याम बन्यौं । जति पनि आत्माहरू पहिले पहिले आउँछन् भने पहिले सतोप्रधान हुन्छन्, फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन् । बाबा आएर सबैलाई सुन्दर बनाउनुहुन्छ । जो पनि धर्म स्थापन अर्थ आउँछन्, ती सबै सुन्दर आत्मा हुन्छन्, पछि काम चितामा बसेर कालो हुन्छन् । पहिले सुन्दर फेरि श्याम बन्छन् । यी नम्बरवनमा पहिले-पहिले आउँछन्, त्यतिबेला सबैभन्दा धेरै सुन्दर बन्छन् । यी (लक्ष्मी-नारायण) जस्तो नेचुरल सुन्दर त कोही हुन सक्दैन । यो ज्ञानको कुरा हो । हुन त क्रिश्चनहरू हिन्दूहरूभन्दा सुन्दर (गोरा) छन्, किनकि त्यस तर्फ रहन्छन् । तर सत्ययुगमा त स्वतः सुन्दर (नेचुरल ब्युटी) हुन्छन् । आत्मा र शरीर दुवै सुन्दर हुन्छन् ।

यस समय सबै पतित काला छन्, फेरि बाबा आएर सबैलाई सुन्दर बनाउनुहुन्छ। पहिले सतोप्रधान पवित्र हुन्छन्, फेरि उत्रिदै-उत्रिदै काम चितामाथि बसेर कालो हुन्छन्। अब बाबा आउनुभएको छ सबै आत्माहरूलाई पवित्र बनाउन। बाबालाई याद गरेपछि नै तिमी पावन बन्नेछौ। त्यसैले याद गर्नु छ एकलाई। देहधारीसँग प्रीत राख्नु छैन। बुद्धिमा यो रहोस्- हामी एक बाबाका हौं, उहाँ नै सबै थोक हुनुहुन्छ। यी आँखाले देख्ने जति पनि चीज छन्, सबै विनाश हुनेछन्। यी आँखा पनि खत्तम हुन्छन्। परमपिता परमात्मालाई त त्रिनेत्री भनिन्छ। उहाँसँग ज्ञानको तेस्रो नेत्र छ। त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी, त्रिलोकीनाथ- यो टाइटल उहाँलाई मिलेका हुन्। अहिले तिमीलाई तीनै लोकको ज्ञान छ, फेरि यो गुम हुन्छ, जसमा ज्ञान छ उहाँले नै आएर दिनुहुन्छ। तिमीलाई बाबाले ८४ जन्मको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। म यस शरीरमा प्रवेश गरेर आएको छु तिमीलाई पावन बनाउन। मलाई याद गर्नाले नै पावन बन्नेछौ, अरू कसैलाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्न सक्दैनौ। पाप काँटिदैन भने त भनिन्छ विनाश काले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति। मानिसहरू त धेरै अन्धश्रद्धामा छन्। देहधारीहरूमा नै मोह राख्छन्। अब तिमीलाई देही-अभिमानी बन्नु छ। एकैमा मोह राख्नु छ। अरू कसैमा मोह छ भने मानौं बाबासँग विपरीत बुद्धि हो। बाबा कति सम्झाउनुहुन्छ, म बाबालाई नै याद गर, यसमा नै मेहनत छ। तिमीले भन्छौ पनि, हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। बाबाले नै पावन बनाउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई ८४ जन्मको इतिहास-भूगोल बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। त्यो त सहज छ नि। बाँकी याद नै सबैभन्दा कठिन विषय हो। बाबासँग योग लगाउन कोही पनि होशियार छैनन्।

जो बच्चाहरू यादमा होशियार छैनन्, उनीहरू मानौं पण्डित हुन्। ज्ञानमा जतिसुकै होशियार भए पनि यादमा रहँदैनन् भने उनीहरू पण्डित हुन्। बाबा पण्डितको एक कहानी सुनाउनुहुन्छ नि। जसलाई सुनायो उसले त परमात्मालाई याद गरेर पार भयो। पण्डितको दृष्टान्त पनि तिम्रो लागि हो। बाबालाई तिमीले याद गर्नु भन्ने पार हुनेछौ। केवल मुरलीमा तीक्ष्ण भएर मात्र पार हुन सक्दैनौ। याद सिवाय विकर्म विनाश हुँदैन। यी सबै दृष्टान्त बनाएका छन्। बाबाले बसेर यथार्थ रीति सम्झाउनुहुन्छ। उसलाई निश्चय भयो। एउटै कुरा समात्यो, परमात्मालाई याद गरेमा पार भइन्छ। केवल ज्ञान छ, तर योग छैन भने उच्च पद पाउन सकिदैन। यस्ता धेरै छन्, यादमा रहँदैनन्। मूल कुरा हो यादको। धेरै राम्रा राम्रा, सेवा गर्नेहरू छन् तर बुद्धियोग ठीक छैन भने फँस्छन्। योगी कहिल्यै देह-अभिमानमा फँस्दैन, अशुद्ध संकल्प आउँदैनन्। यादमा कच्चा छ भने त तूफान आउँछ। योगले कर्मेन्द्रियहरू एकदम बशमा हुन्छन्। बाबाले सही र गलतलाई चिन्ने बुद्धि पनि दिनुहुन्छ। अरूको देह तर्फ बुद्धि गयो भने विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति हुनेछन्। ज्ञान अलग हो, योग अलग हो। योगबाट स्वास्थ्य, ज्ञानबाट सम्पत्ति मिल्छ। योगबाट शरीरको आयु बढ्छ, आत्मा त ठूलो सानो हुँदैन। आत्माले भन्छ मेरो शरीरको आयु बढ्छ। अहिले आयु थोरै छ, फेरि आधाकल्पको लागि शरीरको आयु लामो हुनेछ। हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। आत्मा पवित्र बन्छ, सारा आधार आत्मालाई पवित्र बनाउनमा छ। पवित्र बन्दैनौ भने पद पनि पाउँदैनौ।

मायाले चार्ट राख्नमा बच्चाहरूलाई सुस्त बनाइदिन्छ। बच्चाहरूले यादको यात्राको चार्ट धेरै सोखसँग राख्नुपर्छ। हेर्नुपर्छ- मैले बाबालाई याद गर्छु या अरू कोही मित्र-सम्बन्धी आदि तर्फ बुद्धि जान्छ। सारा दिनमा याद कसको रह्यो अथवा प्रीत कोसँग रह्यो, कति समय व्यर्थ गरें ? आफ्नो चार्ट राख्नुपर्छ। तर कसैमा तागत छैन, जसले चार्ट सधैं राख्न सकोस्। कोही विरलै राख्न सक्छन्। मायाले पूरा चार्ट राख्न दिँदैन। एकदम सुस्त बनाइदिन्छ। चुस्ती (सतर्कता) रहँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। म त सबै आशिकहरूको माशूक हुँ। त्यसैले माशूकलाई याद गर्नुपर्छ नि। माशूक बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आधाकल्प याद गर्नु भन्ने, अब मैले भन्छु- मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ। यस्तो बाबा, जो सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ, कति याद गर्नुपर्छ। अरू त सबै दुःख दिनेवाला हुन्। ती कुनै कामका छैनन्। अन्त्य समयमा एक परमात्मा बाबा नै काममा आउनुहुन्छ। अन्त्य समय एउटा हदको हुन्छ, अर्को बेहदको हुन्छ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ- राम्रोसँग याद गर्नु भन्ने अकाले मृत्यु हुँदैन। तिमीलाई अमर बनाइदिन्छु। पहिले त बाबासँग प्रीत बुद्धि हुनुपर्छ। कसैको पनि शरीरसँग प्रीत छ भने गिछौं। फेल हुनेछौ। चन्द्रवंशीमा जानेछौ। स्वर्ग सत्ययुगी सूर्यवंशी राजाईलाई नै भनिन्छ। त्रेतालाई पनि स्वर्ग भनिदैन। जस्तै, द्वापर र कलियुग मध्ये कलियुगलाई रौरव नर्क, तमोप्रधान भनिन्छ। द्वापरलाई यस्तो भनिदैन, फेरि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि याद हुनुपर्छ। स्वयं पनि

सम्भन्छन्- मेरो फलानोसँग धेरै प्रेम छ, ऊ विना मेरो कल्याण हुँदैन । अब यस्तो हालतमा यदि मरें भने के होला ? विनाश काले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति । सानो पद पाउनेछु ।

आजकल दुनियाँमा फेशनको पनि धेरै समस्या छ । आफूतिर आकर्षित गर्नको लागि शरीरलाई कति टिपटप गर्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! कसैको पनि नाम-रूपमा नफँस । लक्ष्मी-नारायणको ड्रेस हेर कस्तो सभ्य (रोयल) छ । त्यो हो नै शिवालय, यसलाई भनिन्छ वेश्यालय । यी देवताहरूको अगाडि गएर भन्दछन्- हामी वेश्यालयमा रहनेवाला हौं । आजकल त फेशनको यस्तो समस्या छ, सबैको नजर जान्छ, फेरि पक्डेर भगाएर लैजान्छन् । सत्ययुगमा त मर्यादापूर्वक चलन हुन्छ । वहाँ त प्राकृतिक सौन्दर्य हुन्छ नि । अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन । यहाँ त देख्ने बित्तिकै दिल लाग्छ, फेरि अर्को धर्मकासँग पनि विवाह गर्छन् । अहिले तिम्रो छ ईश्वरीय बुद्धि, पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बाबाले सिवाय कसैले बनाउन सक्दैन । त्यो हो रावण सम्प्रदाय । तिमी अहिले राम सम्प्रदायको बनेका छौ । पाण्डव र कौरव एकै सम्प्रदायका थिए, बाँकी यादव हुन् युरोपवासी । गीताबाट कसैले पनि यादव युरोपवासी हुन् भनेर बुझ्न सक्दैन । उनले त यादव सम्प्रदाय पनि यहाँका भनिदिन्छन् । बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ यादव हुन् युरोपवासी, जसले आफ्नो विनाशको लागि यो मुसल (मिसाइल बम) आदि बनाएका छन् । पाण्डवहरूको विजय हुन्छ, उनीहरू गएर स्वर्गको मालिक बन्छन् । परमात्मा नै आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । शास्त्रहरूमा त देखाएका छन्- पाण्डवहरू गलेर मरे, फेरि के भयो ? केही पनि समझ छैन । पत्थरबुद्धि छन् नि । ड्रामाको रहस्य पनि थोरै पनि जान्दैनन् । बाबाको पासमा बच्चाहरू आउँछन्, उनलाई भन्छु- ठीकै छ गहना आदि लगाऊ । भन्छन्, बाबा यहाँ गहना (जेवर) कहाँ सुहाउँछ र ! पतित आत्मा, पतित शरीरलाई गहना के सुहाउँछ ! वहाँ त हामी यी गहना आदिले सजिइरहन्छौं । अथाह धन हुन्छ । सबै सुखी नै सुखी हुन्छन् । हुन त वहाँ महसुस हुन्छ, यो राजा हो, हामी प्रजा हौं । तर दुःखको कुरा हुँदैन । यहाँ अनाज आदि मिलेन भने मानिसहरू दुःखी हुन्छन् । वहाँ त सबै चीज मिल्छ । दुःख अक्षर मुखबाट निस्कदैन । नाम नै छ स्वर्ग । युरोपियनहरूले त्यसलाई प्याराडाइज (स्वर्ग) भन्छन् । सम्भन्छन्- वहाँ देवी-देवताहरू रहन्थे । यसैले उनीहरूको चित्र पनि धेरै खरिद गर्छन् । तर स्वर्ग कहाँ गयो ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन । तिमीले अहिले जान्दछौ- यो चक्र कसरी घुम्छ । नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट फेरि नयाँ दुनियाँ बन्छ । देही-अभिमानी बन्न धेरै मेहनत छ । तिमी देही-अभिमानी बनेपछि यी अनेक रोग आदिबाट छुट्न सक्छौ । बाबालाई याद गरेमा उच्च पद पाउनेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कुनै पनि देहधारीलाई आफ्नो आधार बनाउनु छैन । शरीरसँग प्रीत राख्नु छैन । दिलको प्रीत एक बाबासँग राख्नु छ । कसैको नाम-रूपमा फँस्नु छैन ।
- २) यादको चार्ट सोखले राख्नु छ, यसमा सुस्त बन्नु छैन । चार्टमा देख्नु छ- मेरो बुद्धि कसै तर्फ त जादैन ? कति समय बर्बाद गर्छु ? सुख दिनेवाला बाबा कति समय याद रहन्छ ?

वरदान:- मस्तकद्वारा सन्तुष्टताको चमकको झलक देखाउने साक्षात्कारमूर्त भव

जो सदा सन्तुष्ट रहन्छ, उसको मस्तकबाट सन्तुष्टताको झलक सदा चम्किरहन्छ, उसलाई कोही पनि उदासी आत्माले यदि देख्छ भने ऊ पनि खुशी हुन्छ, उसको उदासी मेटिन्छ । जोसँग सन्तुष्टताको खुशीको खजाना छ, उसको पछाडि स्वतः नै सबै आकर्षित हुन्छन् । उसको खुशीको चेहरा चैतन्य बोर्ड बन्छ, जसले अनेक आत्माहरूलाई बनाउनेवालाको परिचय दिन्छ । यस्तो सन्तुष्ट रहने र सबैलाई सन्तुष्ट गर्ने सन्तुष्ट मणी बन, जसबाट अनेकौंलाई साक्षात्कार होस् ।

स्लोगन:- चोट लगाउनेहरूको काम हो चोट लगाउनु र तिम्रो काम हो आफूलाई बचाउनु ।